

LOCALE BELANGEN

ORGAAN VAN DE VEREENIGING VOOR LOCALE BELANGEN.

Verschijnt den 1sten en 16den van elke maand.

Opneming van een stuk beteekent niet, dat de Redactie zich met den inhoud vereenigt.
ALLE STUKKEN UITSLUITEND TE ADRESSEEREN: POSTBOX 39, SEMARANG.

Intrekking van niet-afgekondigde verordeningen.

Zooals reeds zoo vaak in dit tijdschrift is opgemerkt („verzucht” is misschien beter) levert de locale wetgeving op de bestuursvorming, dus het samenstel van Provincie-Stadsgemeenten en Regentschapsordonnanties, tal van puzzles.

Een keur van Indische specialiteiten op dit gebied, in een commissie verzameld, heeft zich beijverd wat meer orde en vooral harmonie in deze voorschriften te brengen en zijn bevindingen in een lijvig verslag neergelegd, maar het verlossende woord is nog steeds niet gesproken.

In afwachting daarvan tracht een ieder, die zich voor een van de, laat ik gemakshalve maar zeggen „bestuursvormingspuzzles”, gesteld ziet die zoo goed en zoo kwaad als 't gaat op te lossen, of wel men wendt zich tot den hoogsten administratieven rechter hier te lande n.l. de Regeering, en verzoekt om een uitspraak.

Een van die Regeeringsuitspraken van recenten datum betreft het uit de wereld helpen van niet-afgekondigde verordeningen. Onder vigueur van de „decentralisatiewetgeving” (waaronder te verstaan Decentralisatiebesluit en Locale-radenordnantie) bestond er, als ik het wel heb, ten aanzien van de vraag hoe een niet-afgekondigde verordening weer ongedaan moest worden gemaakt geen verschil van meening. Dat gebeurde, wanneer men de zaak niet geheel liet loopen, bij eenvoudig intrekkingbesluit van den raad. Zoo lang een verordening niet was afgekondigd beschouwde men haar als een in een bepaalden vorm gegoten raadsbesluit. Met den tik van den voorzittershamer, waarbij na de artikelsgewijze behandeling het ontwerp der verordening in haar geheel werd aangenomen, was in het leven geroepen — zeide men toen — het besluit van den raad tot vaststelling van de verordening. Kwam het om een of andere reden niet tot afkondiging en wilde men voor de goede orde de beslissing ongedaan maken, dan was niet anders noodig dan een nader besluit tot intrekking van

het vorenbedoelde raadsbesluit. Einfach und nett.

Maar dat spel is nu door de Regeering wreedelijk verstoord. Want, zegt Zij, „een verordening „is als zoodanig voltooid wanneer alles is geschied wat voor haar totstandkoming noodig is, „d. w. z. met haar vaststelling door den betrokken „raad”.

Met andere woorden: afkondiging of geen afkondiging, met den hamertik over het ontwerp in zijn geheel is de verordening als zoodanig voltooid, zoodat zij verder door de overheid en ieder ander als verordening moet worden behandeld. Is herziening of intrekking noodig, dan moet dit dus op dezelfde wijze geschieden als t. a. v. een reeds afgekondigde en in werking getreden verordening, namelijk bij verordening en niet bij besluit.

Bij de tegenwoordige redactie van de artikelen omtrent de vaststelling van locale verordeningen valt tegen deze uitspraak, die zeker de bekoring van het nieuwe heeft, staatsrechtelijk weinig in te brengen. Die artikelen geven namelijk niet een formulier voor *afkondiging* der verordeningen, gelijk in Nederland het geval is, doch zeer speciaal voor de *vaststelling* van deze producten van wetgeving. In dit opzicht is echter de wetgeving op de bestuursvorming woordelijk gelijkloidend aan de decentralisatiewetgeving, zoodat eigenlijk van 1905 af hetzelfde standpunt had moeten zijn ingenomen.

De vraag rijst echter of de zoo juist weergegeven opvatting inderdaad strookt met de *bedoelingen* van den wetgever. Hierover is, waar in de memorie van toelichting op de ontwerpen van P. O., S. G. O. en R. O. wordt verwezen naar de Locale-radenordnantie en deze laatste dateert van vóór de openbare behandeling van ontwerp-ordonnanties, voor oningewijden bezwaarlijk iets met zekerheid te zeggen. Maar toch valt uit de consequenties, welke de jongste Regeeringsopvatting in verband met eenige andere artikelen heeft, m.i. wel op te maken, dat de wetgever zich niet op het wel zeer strenge standpunt der Regeering

heeft gesteld, althans zich daarvan niet bewust rekenschap heeft gegeven.

Ik zou hier in de eerste plaats willen wijzen op de artikelen omtrent de afkondiging der verordeningen. Deze zijn in P. O., S. G. O. en R. O. gelijkluidend geredigeerd; er staat: de gouverneur (de burgemeester, de regent) zorgt voor de afkondiging der verordeningen door hare plaatsing in het provinciaal blad.

Nu ligt de ratio van de afkondiging in een officieel nieuwsblad in het scheppen van een waarborg voor bekendmaking van de regeling onder de ingezetenen. Zonder een zoodanigen waarborg zou men niet kunnen volhouden, dat ieder wordt geacht de wet te kennen.

Wanneer men nu elk in den vorm van een verordening vastgesteld besluit moet beschouwen als „een verordening”, zullen bij intrekking van een nog niet afgekondigde verordening zoowel de oorspronkelijke als de intrekkingverordening moeten worden afgekondigd. Het officieel nieuwsblad zou op die manier tal van voor het publiek volkomen waardelooze afkondigingen bevatten. Een voorbeeld hiervan is te vinden (*) in het Bijvoegsel van het Provinciaal Blad van Oost-Java van 15 October jl. Serie C No. 12, bladz. 266, hetwelk ik hieronder laat volgen:

De Regentschapsraad van Probolinggo

stelt vast de volgende verordening:

VERORDENING tot intrekking der niet-afgekondigde verordening „Reglement voor de Inlandsche Gemeentecredietinstellingen in het Regentschap Probolinggo” van 5 April 1930.

Eenig artikel.

Ingetrokken wordt de niet-afgekondigde „Verordening Reglement voor de Inlandsche Gemeentecredietinstellingen in het Regentschap Probolinggo” van 5 April 1930.

Probolinggo, 18 Juli 1931.

De Regent van Probolinggo,
R. T. POEDJO.

Het behoeft m.i. geen betoog, dat de wetgever iets dergelijks nooit gewild heeft. Afkondiging van een verordening tot intrekking van een niet-afgekondigde, niet in werking getreden en den ingezetenen volslagen onbekende verordening, heeft uiteraard geen beteekenis.

(*) Noot.

Ook in het Provinciaal Blad van West-Java van 2 December 1931, Bijvoegsel no. 23 bldz. 7 is opgenomen een verordening tot intrekking van een niet afgekondigde verordening, nl. van de stadsgemeente Batavia.

De Regeering heeft dit ook wel gevoeld, maar stelt zich op het standpunt, dat de artikelen inzake afkondiging van verordeningen den gouverneur, burgemeester en regent geenszins de *verplichting* opleggen om tot afkondiging over te gaan; die artikelen houden naar Haar oordeel slechts een competentieverdeeling in.

Met een dergelijke uitspraak begeeft de Regeering zich echter, naar ik in gepaste bescheidenheid vrees, op glad ijs. Want men kan toch niet volhouden, dat de wetgever de afkondiging van verordeningen heeft willen overlaten aan de prudentie van het uitvoerend gezag? Dat, met andere woorden, dat gezag na vaststelling van verordeningen zich eerst moet afvragen of de raad afkondiging al dan niet gewenscht acht? Het toekennen van een dergelijke bevoegdheid kan n. m. m. nimmer in de bedoeling hebben gelegen. Want op die manier zou het uitvoerend gezag de afkondiging van verordeningen kunnen tegenhouden in die gevallen, waarin het van meening is dat de raad in zijn volgende (bvb. meer voltallige) vergadering of wel in zijn hernieuwde samenstelling na de periodieke aftreding, op de genomen beslissing zal terugkomen. Dit is m.i. niet te rijmen met een juiste opvatting van het begrip uitvoering.

Voorts kan nog worden tegengeworpen, dat in geval de voorschriften omtrent afkondiging inderdaad, zooals de Regeering meent, als een competentieverdeeling zijn aan te merken, de wetgever ze toch bezwaarlijk in de hoofdstukken omtrent bevoegdheden van den *raad* had kunnen onderbrengen.

Tenslotte nog dit. Het betoog van de Regeering is geheel gebaseerd op afkondiging der verordeningen door het aan den raad verantwoordelijk uitvoerend gezag. Maar wat zal er moeten gebeuren, wanneer — zooals door de in den aanhef genoemde herzieningscommissie is voorgesteld — de afkondiging der stadsgemeente- en regentschapsverordeningen aan *het college van gedeputeerden* wordt opgedragen? Zal het dit college dan ook vrij staan al dan niet tot afkondiging over te gaan? Er zullen er vermoedelijk weinigen zijn, die bij die constructie een imperatief voorschrift tot afkondiging niet vanzelfsprekend zullen achten.

Maar misschien is tegen dien tijd het vaststellingsformulier der verordeningen vervangen door een afkondigingsformulier, zoodat vaststelling en c. q. herziening en intrekking bij gewoon besluit kan geschieden en de door de Regeering gewenscht geachte verordeningspoespas achterwege kan blijven. Pourquoi tant de bruit pour une omelette?

December 1931.

ROMBACH.

Een onjuiste beroepsinstantie

De stadsgemeente Soerabaja heeft in haar inkomstenbelasting-verordening eene bepaling (art. 20 lid 3), corresponderend, met art. 64 lid 2 van de herziene ordonnantie op de inkomstenbelasting 1920, volgens welke de gemeenteraad bevoegd is, om in buitengewone gevallen van dwaling of verschoonbaar verzuim van de zijde van belastingplichtigen waarin een strikte toepassing der verordening tot grove onbillijkheid aanleiding zou geven, den aanslag te verminderen of te vernietigen of geheele dan wel gedeeltelijke kwijtschelding te verleenen van verhoogingen van den ambtshalven aanslag opgelegd wegens het niet indienen van de vereischte aangifte.

Deze bepaling, een uiting van de gedachte: *summum jus, summa injuria*, wil derhalve de mogelijkheid van gunstbetoon, van gratieering door den gemeenteraad op grond van billijkheidsoverwegingen, open laten. Aldus begreep het ook, blijkens de officieele bescheiden, het College van B. en W., dat trouwens ten deze de voetsporen drukte van het College van Gedeputeerden der Provincie Oost-Java.

Laatstgenoemd College toch had over het volgende geval te beslissen:

Een belastingplichtige werd bij verzuim van aangifte ambtshalve aangeslagen en de aanslag met 100 % verhoogd. Hij wendde zich toen tot den raad met het verzoek om kwijtschelding der verhooging, onder mededeeling van allerlei omstandigheden waaruit de verschoonbaarheid van zijn verzuim zou kunnen blijken. Hij kreeg nul op zijn request, waarop hij in beroep ging bij Gedeputeerden, die zich echter onbevoegd verklaarden, overwegende dat de verhooging volkomen rechtmatig was, terwijl kwijtschelding daarvan volgens de verordening slechts door den gemeenteraad kon geschieden.

De motiveering van de uitspraak van Gedeputeerden, die „gelet hebben op art. 6 van de ordonnantie in Staatsblad 1927 No. 517”¹⁾, lijdt o. i. aan het gebrek van onvolledigheid of onduidelijkheid, waardoor het hierna te signaleeren misverstand is veroorzaakt.

Gedeputeerden hadden n. o. m. scherp moeten in het licht stellen, dat zij alleen als beroepscollege zijn aangewezen (bij evengemelde ordonnantie) m.b.t. *bezwaarschriften* tegen aanslagen in kohierbelastingen van de gemeente;

dat in casu geen sprake was noch kon zijn van een *bezwaarschrift*, doch dat belastingplichtige om een gunst, om gratie verzocht;

dat zulks ook hieruit volgt, dat voor het verleenen van dien gunst plaats is, zelfs wanneer

een *formeel bezwaarschrift* niet mocht baten, wijl het te laat is ingediend; (b.v. een te laat ingediend bezwaar tegen een foutieven aanslag als gevolg van een onjuiste aangifte van belastingplichtige zelf opleverende een buitengewoon geval van dwaling zijdens belastingplichtige).

Ware deze onderscheiding scherp naar voren gebracht, de gemeenteraad zou zich niet hebben laten suggereeren door zijn lid Mr. J.S. Sinninghe Damsté tot eene verordeningswijziging, welke uit een staatsrechtelijk oogpunt is af te keuren. De raad heeft n.l. gemeend (notulen raadsvergadering dd. 16 Dec. 1931), dat Gedeputeerden zich wel bevoegd zouden verklaren, indien zij maar in de verordening (art. 20) genoemd werden, hetgeen de raad bij verordeningswijziging alsnog deed met verwijzing naar Staatsblad 1927 No. 571 (art. 6).

De raad heeft dus met Mr. Sinninghe Damsté miskent het onderscheid tusschen verzoeken om gunstbetoon en *bezwaarschriften* tot de behandeling in beroep van welke laatsten, het College van Gedeputeerden door den *ordonnantie-gever* werd aangewezen.

Tot het aanwijzen van Gedeputeerden als beroepscollege in *andere zaken* (dan *bezwaarschriften* in den eigenlijken zin) is de gemeenteraad staatsrechtelijk niet bevoegd²⁾.

Hoe men de kwestie ook beschouwd, hetzij uit een belastingrechtelijk, hetzij uit een staatsrechtelijk oogpunt, de onderwerpelijke beroepsinstantie is onjuist.

Soerabaja, Januari 1932

TH. VAN KEMPEN.

Aantasting van autonomie.

Ingevolge het bepaalde bij het tweede lid van artikel 22 van de Instellingsordonnantie der provincie Midden-Java (Staatsblad 1929 No. 227) is de provinciale raad bevoegd ten aanzien van verordeningen van plaatselijke (gewestelijke) raden (met uitzondering van de in het eerste lid van artikel 21 van genoemd staatsblad bedoelde belastingverordeningen, die automatisch voor de regentschappen zijn blijven gelden) te bepalen, dat zij voor elk regentschap als regentschapsverordeningen van kracht blijven.

Ter uitvoering hiervan zijn bij provinciale overdrachtsverordening Midden-Java van den 26sten Juni 1930 (afgekondigd in het provinciaal blad van den 3den Juli 1930. Bijvoegsel serie A No. 1) verscheidene verordeningen van voormalige gewestelijke (plaatselijke) raden overgedragen op de regentschappen. Bij de beantwoording van de vraag, welke verordeningen op de regentschappen dienen te worden overgedragen, werd door den

¹⁾ Dit Staatsblad-artikel regelt de behandeling van *bezwaarschriften* door Gedeputeerden.

²⁾ Vgl. Oppenheim, Het Nederlandsche Gemeenterecht, 4e druk deel I blz. 751 e.v.

provincialen raad uitgegaan van den regel, dat voormalige locale verordeningen, die voorschriften gaven t. a. v. aan één of meer regentschappen overgedragen beheersobjecten ook voor die regentschappen van kracht moesten worden verklaard.

Echter zijn er voormalige locale verordeningen, die regelen gaven, zoo wel t. a. v. objecten in beheer bij de regentschappen als die in beheer bij de provincie. Een voorbeeld hiervan is de terreingebruikverordening. Deze terreingebruikverordeningen werden niet van kracht verklaard voor de regentschappen, weshalve ze als provinciale verordeningen zijn blijven gelden.

Bij de instelling der regentschappen in Midden-Java hebben deze autonome gemeenschappen derhalve geen terreingebruikverordening, met het gevolg, dat alle heffingen ontleend aan deze verordening, in het kort alle handelingen (het verleenen van vergunning tot het gebruik van grond) onwettig waren. Ten einde hierin te voorzien heeft de regentschapsraad van Keboemen in zijn vergadering van den 24sten April 1931 een verordening vastgesteld op het tijdelijk in gebruik afstaan van openbare wegen, straten, pleinen, parken en andere terreinen, alsmede van bruggen in beheer bij het regentschap Keboemen. De raad maakte hier gebruik van de bevoegdheid hem verleend bij artikel 55 lid 1 van de regentschapsordonnantie. (Staatsblad 1924 No. 79).

Het college van gedeputeerden kon aan deze verordening geen goedkeuring verleenen en gaf den raad in overweging bedoelde verordening *in te trekken*. Deze beslissing grondt het college op het volgende:

1. Bij brieven van het college van 8 Februari 1930 No. 326 en van 16 September 1930 No. J. 64/3/1 is den regenten in overweging gegeven bij de toepassing van terreingebruikverordeningen te handelen, *alsof* van kracht verklaring dier verordening als regentschapsverordening steeds had plaats gehad.

2. In de nieuwe door den raad vastgestelde verordening is niet voorzien in het verleenen van een wettigen grondslag aan de sinds 1 Januari 1930 verrichte handelingen voortspuitende uit de locale terreingebruikverordening. Aan dit bezwaar zou naar de meening van gedeputeerden slechts tegemoetgekomen kunnen worden door opname van een reeks van overgangsbepalingen.

3. Het lag in de bedoeling bij de tot standkoming van de nieuwe provinciale terreingebruikverordening de locale terreingebruikverordeningen van kracht te verklaren voor de regentschappen met terugwerkende kracht tot 1 Januari 1930.

Ad. 1. De locale terreingebruikverordening is geworden provinciale verordening en geldt dus alleen voor het gebied van de provincie. In werkelijkheid geldt ze echter zoowel voor de provincie als voor de regentschappen. Deze geldig verklaring voor de regentschappen geschiedde onderhandsch, d.w.z. per brief. De vraag rijst in dit verband „Waaraan ontleent het college de bevoegdheid om een provinciale verordening onderhandsch van kracht te verklaren voor de regentschappen? Mag op grond van evenbedoelde bevoegdheid het college van gecommiteerden van een regentschapsraad ook een regentschapsverordening middels een paar brieven toepasse-lijk verklaren voor de in dat regentschap gelegen desa's?”

Ad. 2. Bestaat er eenig bezwaar de regentschapsverordening terug te doen werken tot den 1sten Januari 1930? Indien deze regentschapsverordening m.m. overeenkomst met de oude locale verordening, wordt op die manier dan geen wettige basis verleend aan de meer bedoelde heffingen?

Ad. 3. Kunnen de locale terreingebruikverordeningen niet van kracht verklaard worden voor de regentschappen in Midden-Java met uitzondering van het regentschap Keboemen?

Is het noodzakelijk op grond van de door het college van gedeputeerden aangevoerde motieven de verordening in te trekken? Is de verordening geheel foutief? Dat is den regentschapsraad niet medegedeeld. Is de raad niet competent de bedoelde verordening in het leven te roepen?

Is getreden op het gebied van den hooger wetgever dan wel in de regelingen van huishoudelijke belangen van binnen het regentschap gelegen desa's?

Voor de eerbiediging van de autonomie van den raad, ware m.i. beter, indien de regentschapsverordening, voorzoover principieel overeenkomende met de oude locale verordening en voorzoover daaraan terugwerkende kracht wordt verleend tot 1 Januari 1930, na examinatie goed te keuren, en de oude locale terreingebruikverordeningen van kracht te verklaren voor de regentschappen in Midden-Java met uitzondering van het regentschap Keboemen. Maar den raad in overweging geven bedoelde verordening in te trekken is m.i. minder juist.

Voorzoover bekend heeft de regentschapsraad van Keboemen zich over deze aangelegenheid nog niet uitgesproken.

Decentraliana.

Uitkeering van schadeloosstelling aan eerste aanvragers van ten behoeve van autonome ressorten te reserveeren grond.

Het volgende rondschrĳven (Bbl. 12713) werd door de Regeering gericht aan de provinciale raden, de (stads)gemeenteraden, de regentschapsraden, de locale raden, andere dan gemeenteraden:

Met betrekking tot het reserveeren van in eigendom of met een ander zakelijk recht aangevraagde gronden ten behoeve van autonome ressorten is door de Regeering steeds het standpunt ingenomen, dat, indien door een ressort gebruik wordt gemaakt van de voorkeur, bedoeld in *Bijblad* op het *Staatsblad* No. 11605 *), welke op grond van het bij de gronduitgifte betrokken algemeen belang boven den eersten aanvrager kan worden toegekend, dan wel voor zoover betreft gemeenten van het voorkeursrecht, bedoeld in *Bijblad* op het *Staatsblad* No. 11272, op het ressort de verplichting rust om aan den eersten aanvrager eene behoorlijke schadeloosstelling uit te keeren en wel zoodra tot reserveering is besloten.

Terwijl in het algemeen de billijkheid van het verleen van bedoelde schadeloosstelling door de besturen der autonome ressorten wordt erkend, is het voorgekomen, dat bezwaar werd gemaakt tegen de verplichting om die schadeloosstelling terstond uit te keeren en de wensch werd te kennen gegeven de betaling op te schorten tot het tijdstip, waarop de gereserveerde grond voor het beoogde doel daadwerkelijk zal worden benut.

In verband hiermede acht de Gouverneur-Generaal het gewenscht, de volgende nadere uiteenzetting te doen geven van het door de Regeering ten deze ingenomen standpunt:

Voorop zij gesteld, dat de Regeering, ook na kennisneming van de naar voren gebrachte bezwaren, geen aanleiding heeft kunnen vinden, de tot dusver gevolgde gedragslijn prijs te geven en mitsdien ook in den vervolge als algemeen beginsel wenscht te zien gehandhaafd, dat de uitkeering van de aan eerste aanvragers toekomende schadeloosstelling dient te geschieden zoodra tot reserveering van den aangevraagden grond is besloten.

*) In het in *Bijblad* op het *Staatsblad* No. 11605 opgenomen, tot de hoofden van gewestelijk bestuur gericht rondschrĳven van den Directeur van Binnenlandsch Bestuur van 2 Februari 1928 No. A. I. 30/1/16 is weliswaar alleen sprake van locale ressorten, andere dan gemeenten, doch deze circulaire kan geacht worden, te gelden voor alle autonome ressorten andere dan gemeenten.

In deze aan de autonome ressorten opgelegde verplichting kan naar het oordeel van Zijne Excellentie geen inbreuk worden gezien op het beginsel der autonomie, aangezien het hier niet betreft een door de Regeering tot de ressorten gericht bevel om de uitgave terstond te bewerkstelligen, maar een ter bescherming van de belangen van den individueelen aanvrager noodzakelijke voorwaarde, welke door haar aan de te verleen voorkeur wordt verbonden. Deze voorkeur heeft het autonoom ressort reeds op den individueelen aanvrager voor; dit voordeel nog uit te breiden door opschorting van de uitbetaling van de schadeloosstelling toe te staan, zou naar de meening van den Landvoogd te ver gaan en aanleiding kunnen geven tot een ongewenschte, te hoog opgezette grondpolitiek van het betrokken ressort.

Daarnaast zou dan nog de onbillijkheid staan, dat iemand, die zich ter verkrijging van een bepaald recht uitgaven heeft getroost, wanneer dit recht ten slotte in handen van een ander overgaat, niet alleen zijn dikwijls niet geringe moeite niet beloond krijgt, maar ook de vergoeding van zijn kosten naar de toekomst, mogelijk een verre, zou verschoven zien.

Voor opdrijving van die kosten behoeft naar het inzien der Regeering, niet te worden gevreesd; een voldoende rem daartegen ziet zij in de omstandigheid, dat de aanvrager in onzekerheid verkeert, of het autonoom gebiedsdeel ten slotte de gronden wel noodig zal hebben, zoomede in de bepaling, dat bij gebreke van overeenstemming tusschen partijen de vergoeding door een commissie zal worden vastgesteld.

Meent de Regeering derhalve het beginsel van dadelijke uitbetaling te moeten handhaven, ten aanzien van de toepassing in de praktijk is Zij van oordeel, dat het als regel minder juist zou zijn om, waar de betalingsplicht een gevolg is van handelingen van derden, buiten toedoen van het autonoom ressort om verricht, het ressort tot het bewerkstelligen van die uitgave te verplichten, zoolang daarop bij het local budget niet is gerekend.

Mitsdien zal de betalingsplicht moeten worden nagekomen, niet dadelijk nadat is vastgesteld, dat aanspraak op schadevergoeding is ontstaan, maar eerst nadat op het bedrag daarvan bij de hoofdbegroting van het ressort is gerekend en die begroting in werking is getreden. Op het betrokken ressort rust dan uiteraard de verplichting om met de betrekkelijke uitgaaf bij de eerstvolgende hoofdbegroting rekening te houden.

Voorts acht de Regeering het billijk, een uitzondering toe te staan op den algemeenen regel van dadelijke betaling, indien het aangevraagd perceel of een gedeelte daarvan gelegen

is binnen rooilijnen, welke werden vastgesteld bij een op het tijdstip van vrijmaking van den grond van de Inlandsche rechten bestaande verordening. In dit geval heeft de Regeering er geen bezwaar tegen, aan het autonoom ressort te vergunnen om de betaling op te schorten tot het tijdstip, waarop de te reserveeren grond voor het beoogde doel daadwerkelijk wordt benut, aangezien de aanvrager geacht kan worden, vooraf te hebben geweten, dat de grond niet voor uitgifte in eigendom of met een ander zakelijk recht vatbaar was.

In dit verband doet de Regeering er nog eens met nadruk op wijzen, dat slechts in één geval, genoemd in lid 7 van *Bijblad* op het *Staatsblad* No. 11272, de verplichting tot schadeloosstelling geheel komt te vervallen, nl. wanneer de aanvrager de rechten van de bevolking heeft afgekocht na openbare bekendmaking van het goedgekeurde stadsplan en het aangevraagd perceel behoort tot de gronden, welke volgens dat plan voor eigendomsuitgifte aan anderen zijn gesloten.

Ten slotte doet de Landvoogd nog onder de aandacht van Uw college brengen — zulks naar aanleiding van een geval dat zich in de praktijk heeft voorgedaan — dat vorenomschreven gedragslijn inzake de uitkeering van schadeloosstelling aan eerste aanvragers niet alleen toepassing vindt ingeval het geheele aangevraagde perceel ten behoeve van een autonoom ressort wordt gereserveerd, maar evenzeer indien de reserveering slechts enkele gedeelten daarvan betreft, in welk geval de schadeloosstelling naar evenredigheid zal zijn te bepalen.

Het verleen. van een subsidie tot een bedrag gelijk aan de gestorte openbare vermakelijkheidsbelasting. Art. 78. S. G. O.

Door den raad der stadsgemeente Batavia werd ter raadsvergadering van 28 September 1931 besloten het college van B. en W. te machtigen, om aan personen of vereenigingen, die een openbare vermakelijkheid organiseren ten bate van de werkeloozen, een subsidie te verleen tot een bedrag, gelijk aan de in de gemeentekas gestorte openbare vermakelijkheidsbelasting, zulks onder eenige voorwaarden, welke voor het onmiddellijk volgende niet ter zake dienende zijn.

Blijkens schrijven van 9 December j.l. No. W 55/4/24 is het College van Gedeputeerden van West-Java van oordeel, dat het hoogerbedoelde raadsbesluit in strijd is met het derde lid van artikel 78 der Stads Gemeenteordonnantie, waarbij is bepaald, dat teruggaaf of vrijstelling van belasting niet geschiedt, dan in de gevallen en op

de wijze, in de belastingverordening voorzien. Weliswaar is in het onderhavige geval de vrijstelling der vermakelijkheidsbelasting gegoten in den vorm van de verleening eener subsidie, doch dit neemt naar het oordeel van Gedeputeerden niet weg, dat het meerbedoelde raadsbesluit in wezen strekt tot teruggave van belasting buiten de verordening om.

Door het College van Gedeputeerden wordt nevens het aangehaalde schrijven een aan den Gemeenteraad van Cheribon gerichte brief van den 1sten Gouvernements Secretaris van 5 November j.l. overgelegd, waaruit blijkt, dat het standpunt van het College van Gedeputeerden wordt onderschreven door de Regeering.

Stabiliteit in de gemeentelijke begrotingspolitiek.

„De structuur van het land eischt voortdurend een stabilisatie-politiek, welke in staat is, de schommelingen in de conjunctuur op te heffen.”

Prof. G. Gonggrijp in een interview met een medewerker van de Indische Courant (editie 18 November 1931)

Nu, in deze tijden van economische inzinking, begrotingsdeficitten aan de orde van den dag zijn, mogen de openbare financiën zich verheugen in eene publieke belangstelling, welke zij overigens ook in normale tijden verdienen, doch niet immer of in zeer geringe mate opwekken.

Toch is het onderwerp van meer dan vakwetenschappelijk belang; een gezond financieel wezen is de conditio sine qua non voor een regelmatige voorziening in de behoeften der gemeenschap.

Met dorre cijfers zullen wij den lezer niet lastig vallen; het gaat hier niet om de uitwerking van een concreet voorbeeld, maar om het traceeren van algemeene richtlijnen, waarlangs n. o. b. m. een stabiele begrotingspolitiek zich zal bewegen. Het woord politiek is in bovenstaande samenstelling gebezigd in den zin van „practisch beleid” zonder meer; men associeere het in dit verband vooral niet met „demagogie”, politieke propaganda, e. d. g. Demagogen en politieke propagandisten kunnen toch juist de grootste vijanden zijn van stabiliteit in het financieel beheeren.

Belust op populariteit, gedreven door den wensch om t.o.v. hunne kiezers eens „een goede beurt te maken”, en al dan niet gesteund of opgezweept door een hun welgezinde pers brengen dergelijke galerij-politici veelal het financieel beheer van het rechte spoor: eenerzijds staan zij, die den ongunst der omstandigheden ten spijt allerlei uitgaven willen voteeren, welke

niet noodzakelijk zijn te noemen, anderzijds bevinden zich degenen, die in een vlaag van bezuinigingswoede op alles willen „potongen” en liefst in een adem-benemend tempo, zelfs al zoude de overheidsdienst er door worden ontwricht. (F. M. Wibaut in zijn „Gemeente-beheer” blz. 20 zegt terecht: De bezuiniging, die van een groote reeks groepen van uitgaven 10% aftrekt, omdat economische omstandigheden begerlijk maken de gezamenlijke uitgaven met 10% te verminderen, heeft niet alleen met efficiency niets te maken, doch kan zelfs in lijnrechte tegenspraak met efficiency zijn).

Over de oorzaken van de huidige depressie kan men twisten, vast staat dat gegeven het heerschende productie-stelsel op een periode van hoog-, volgt een periode van laag conjunctuur. Is dit zoo, dan dient de overheid niet minder dan de „diligens pater familias”, de goede huisvader het zou doen, het huishoudelijk budget, in het bijzonder wat het uitgaven-gedeelte daarvan betreft, boven een eng *jaarlijksch* plan te verheffen, en met name het onzekere element, dat de toekomst bergt bij hare calculaties te betrekken.

Er zijn gemeenten, die dit beginsel reeds *ten deele* toepassen. Ze reserveeren n. l. de *onopzettelijk* verkregen *batige saldi* (gewone dienst) van vorige dienstjaren om daarmee eventuele tegenvallers van volgende dienstjaren te kunnen goedmaken. Wij legden den nadruk op de woorden „ten deele” en onopzettelijk” om te laten uitkomen, dat deze reserveering slechts een gebrekkig middel vormt tot het opvangen van schokken als gevolg van conjunctuur-wisselingen. Immers, gereserveerd wordt alleen *indien* de gewone dienst een batig saldo oplevert, m. a. w. aanvankelijk werden in de begroting *werkelijke* uitgaafposten uitgetrokken tot een totaal gelijk aan het totaal der verwachte ontvangsten. Dan, bij een groeiende gemeente, wier sociale taak zich met den dag uitbreidt, terwijl hare inkomsten niet naar evenredigheid toenemen — en dit zal veelal het geval wezen met de Indische gemeenten, waarvan het gros der bevolking waarop juist de sociale voorzorg is gericht, t.w. de Inheemschen, financieel weinig draagkrachtig is — is de kans wel zeer gering, dat zonder verdere maatregelen, een batig saldo van een vorig dienstjaar in volgende jaren gereserveerd wordt, nog minder dus gereserveerd *blijft*. Voorts *kunnen* batige saldi gewone dienst, *op boven geschetste wijze ontstaan* toch nimmer een zoodanige hoogte bereiken als voldoende mag worden geoordeeld om de gevolgen eener langdurige depressie te neutraliseren.

Een stap verder gaan de gemeentebesturen, die *bewust* batige saldi van den gewonen dienst kweeken, door de ontvangsten zeer scherp te

ramen en de uitgaven heel ruim, zoodat met eene aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid overschotten zijn te verwachten.

Aldus b.v. het bestuur der Gemeente 's-Gravenhage, wier terecht om zijn voorzichtigheid en bekwaamheid geprezen wethouder van financiën Mr. de Wilde, steeds veel „speling” in zijn begrooting liet en daardoor op „meevallers” speculeerde.

Men heeft dan wel beweerd, dat bij een scherpere raming eenige belastingverlaging bij gelegenheid mogelijk zou zijn gebleken. Mr. de Wilde heeft daartegenover dan altijd betoogd, dat men met belastingverlaging, hoe verleidelijk ook, voorzichtig moet zijn en dat men daartoe niet zoodra het eenigszins kan moet overgaan, wanneer de vooruitzichten niet dusdanig zijn, dat zich een handhaving van de verlaging in de toekomst laat voorzien. Anders toch is de kans groot, dat men reeds het volgende jaar of kort daarna verplicht is om weder tot verhooging over te gaan. Zulk een snel op en neer schommelende belastingdruk is bedenkelijk. „Het is — zeggen B. en W. van 's-Gravenhage in hun memorie van toelichting op de ontwerp-begrooting van 1932 — een van de eerste eischen van goed financieel beleid, dat, vooral in tijden van voorspoed, met dergelijke eventualiteiten (bedoeld wordt: ongunstige economische constellatie) rekening wordt gehouden. Door het vormen van reserves, het zooveel mogelijk belasten van den gewonen dienst met bedragen wegens geregeld terugkeerende kapitaalsuitgaven, het zoo snel mogelijk delgen van schulden, dient de financieele positie der gemeente zoo veilig mogelijk te worden gesteld, opdat zij in ongunstige tijdsomstandigheden den noodigen weerstand kan bieden. Is dat niet het geval, dan moet in een periode van malaise de belastingdruk worden opgevoerd, en dan is dit juist in een tijdvak, waarin het der burgerij reeds moeilijk valt den gewonen druk der belastingen te weerstaan”. Voor 1932 althans, besluiten B. en W. van Den Haag, behoeft dan ook niet tot belastingverhoging te worden overgegaan. Maar als in 1933 de economische toestand nog geen verbetering te zien geeft? De conclusie dringt zich op dat een *zuinig* en *voorzichtig* financieel beheer *alleen*, de overheid evenmin in staat stelt een meerjarige depressie zonder kleerscheuren door te maken.

De besturen der gemeenten en vooral van de Indische gemeenten moeten, sterk in het bewustzijn daarmee een daad van verstandig beleid te verrichten, een weldaad ook voor de *huidige* generatie, naar radicaler middelen grijpen tot overbrugging van perioden van economische inzinking, desnoods op gevaar af van (tijdelijk) minder populair te worden bij de massa van oppervlakkig denkende kiezers.

Waar de wisseling van het economisch getij plaats vindt gemiddeld om de 10 jaar, daar achten wij ons gerechtigd tot de bewering, dat ook de huidige generatie profijt kan trekken van maatregelen ter bezwering van de euvelen eener wederkerende daling in de conjunctuur. Hierop met nadruk te wijzen lijkt ons niet overbodig, in verband met het adagium, dat het huidige geslacht niet te zwaar mag worden belast ten voordeele van het toekomstige.

Meer nog misschien dan voor het Landsbestuur, geldt voor de besturen der Indische gemeenten de eisch van stabiliseering van de financiële positie hunner gebiedsdeelen. De gemeenten toch vervullen t. o. v. het Land een complementaire functie, in zooverre zij een aderslating moeten ondergaan, wanneer het Land — al dan niet door eigen schuld — in geldelijke moeilijkheden is geraakt.

De gemeenten zullen daarom in ieder geval wel doen met niet verder te rekenen op subsidies en andere niet bij ordonnantie verzekerde Landsbijdragen, bij de bepaling van den omvang hunner uitgaven-budget.

Den gemeentebesturen zij dus aangeraden, bij de bepaling van den omvang van het uitgaven-budget niet te rekenen op subsidies, welke al te gemakkelijk kunnen worden ingetrokken.

Er doet zich hierbij echter een moeilijkheid voor. De gemeentebegrotingen toch behoeven, om te kunnen werken, voorafgaande hogere goedkeuring (van het College van Gedeputeerden der betrokken provincie).

Nu mag men van de autoriteiten, wier goedkeuring op de begroting wordt vereischt, niet zonder meer verwachten, dat zij de door ons bepleite politiek als juist aanvaarden.

Stel der gemeente X is bij Gouvernementsbesluit een zekere subsidie toegezegd voor de instandhouding eener vakschool. Stel verder, dat het bestuur dier gemeente — de door ons aanbevolen politiek volgende en daartoe over voldoende, uit andere bronnen vloeiende inkomsten beschikkende — de van het Gouvernement te verwachten subsidie ten behoeve van de exploitatie van de vakschool niet in de begroting van ontvangsten opneemt; de andere begroote inkomsten zijn immers reeds toereikend om mede de kosten der school te bestrijden.

Zouden gedeputeerden zulk een handelwijze goedkeuren?

Formeel verzet zich niets tegen het tolereeren van dergelijke geheime reserves in een gemeentebegroting, doch wij betwijfelen het ten eerste of er een College van Gedeputeerden te vinden zou zijn voor zoo'n onwaarachtige begrotingspolitiek.

Dus bewandelde men den koninklijken weg en

verklare onomwonden dat de bedoeling voorziet een conjunctuur-reserve te vormen. Maar ook dan nog loopt men de kans dat Gedeputeerden zeggen niets te willen weten van de vorming van een *algemeene* reserve, de vorming van een liquide, van een geldkapitaal zonder eene meer gepreciseerde bestemming. Schreef niet Mr. H. M. Vrijheid op blz. 52 van zijn prae-advies over het toezicht van Gedeputeerden op de begrotings- en leeningspolitiek der lagere gemeenschappen (mededeeling No. 81 van „Locale Belangen”): „In het algemeen evenwel heeft fondsvorming het gevolg, dat het gewenschte evenwicht verbroken wordt ten nadeele van het heden?” Wij kunnen ons echter ten deze verheugen in het illustre gezelschap van Mr. Trip, den gewezen president van de Javasche Bank, die er de Regeering een verwijt van maakte, dat zij gedurende de hoogconjunctuur-periode niet een appeltje voor den dorst bewaarde.

Eventuele bezwaren van Gedeputeerden tegen de vorming van een algemeen conjunctuur-reserve zijn overigens wel te ondervangen. Het middel hiertoe heeft de Regeering zelve — zij het onopzettelijk — verschaft. Immers, in haar tot de provinciale en locale raden gerichte circulaire nopens de te volgen leeningspolitiek, heeft de Regeering de wenschelijkheid betoogd van het opnemen eener clause in leeningsbesluiten, waarbij de gemeenten (provincies enz.) zich het recht voorbehouden, om na, zeg, vijf jaren nadat een leening is aangegaan tot *versterkte of algeheele aflossing* over te gaan.

Welnu, op de begroting van gewone uitgaven trekke men gedurende de hoogconjunctuur-periode jaarlijks een bedrag uit ter overheveling naar den buitengewonen dienst (ontvangsten) om te worden gestort in een fonds voor versterkte of algeheele aflossing, bij den aanvang eener depressie, van leeningen gesloten voor de oprichting of uitbreiding van werken of bedrijven welke voldoende financiële resultaten opleveren om daaruit rente en aflossing dier leeningen te kunnen bestrijden.

Nadat de versterkte of algeheele aflossing uit het daartoe gekweekte fonds heeft plaats gevonden, en dus gedurende de depressie, incasseert de gemeente dan jaarlijks als gewone ontvangst van het betrokken bedrijf:

- a. een bedrag gelijk aan de geschatte waardevermindering der bedrijfsactiva (afschrijving) welk bedrag zij anders weer ter gedeeltelijke aflossing van de voor het bedrijf aangegane leening zou moeten besteden;
- b. de winst van het bedrijf, doch dan niet gedrukt door de rente der leening die het bedrijf anders zou moeten vergoeden.

Het een en ander zal uiteraard slechts zoo lang mogen duren, (in het tegengestelde geval

zou vermogensintèring plaats vinden) totdat de som, ter versterkte of algeheele aflossing aangewend, is bereikt. Ziedaar n. o. b. m. een der middelen om bezwaren van meer begrootings-technischen aard te ondervangen.

Een tweede middel is b. v. een deel der gekweekte fondsen voor kwade dagen jaarlijks van den gewonen dienst over te brengen naar den buitengewonen, om later besteed te worden aan een groot werk, (het spreekt van zelf dat het een *nuttig* werk moet zijn, bijv. assaineeringswerk), waarvan natuurlijk reeds een globale kostenraming en een geraamte-plan behoort te zijn samengesteld, en welks uitvoering zich over eenige jaren uitstrekt, aanvangende met de intrede van de malaise. Want is niet werkverschaffing juist dan zoo noodig?

Concentreeren wij onze gedachten thans op het probleem: hoe moet de gemeente het aanleggen om in de gelukkige omstandigheid te verkeer, subsidies en andere van hogere *belanghebbende* gemeenschappen afkomstige uitkeeringen te kunnen beschouwen als buitenkansjes, op zij te kunnen zetten als een „appeltje voor den dorst“?

Mogen wij hier allereerst in herinnering brengen de (helaas te laat gesproken en in de daad omgezette) woorden van den Regeeringsgemachtigde voor Financiën in den Volksraad tijdens de behandeling der Landsbegrooting voor 1931, inhoudende een wijzen raad:

„Stijgende ontvangsten zijn in een zich in doorlopende ontwikkeling bevindend gebied een normaal aan die ontwikkeling inhaerent verschijnsel, dat echter door conjunctuur-wisselingen nu eens belangrijk kan worden versterkt, dan weer verzwakt of te niet gedaan“.

Hiermede wordt allermint de noodzakelijkheid ontkend, *om in perioden van sterk stijgende ontvangsten te trachten, daarin het conjunctuur-element te onderkennen, en zorg te dragen, dat de uitgroei van het uitgaven-budget in die perioden niet uitgaat boven hetgeen bij daling van de conjunctuur voor dekking van regelmatig terugkeerende uitgaven beschikbaar moet zijn.*

De in de laatste zinsnede vervatte wijze raad had kort en krachtig, en dan tot de Regeering zelve gericht, kunnen luiden: Men mag zich in gunstige perioden, als het geld zoo makkelijk de schatkist binnenvloeit niet te buiten gaan aan welvaartspolitiek.

Wij zouden het eenigszins anders willen formuleeren en wel aldus: nivelleer zooveel mogelijk d. w. z. zonder negatie van het *onvermijdelijk* behoeften-accrees der gemeenschap, de opeenvolgende begrotingen van uitgaven.

De financieele verhouding.

De bijzondere commissie uit den provincialen raad van Oost-Java tot het ontwerpen van een adres aan de Regeering om er op aan te dringen, dat de financieele verhouding tusschen het land en de autonome ressorten zoo spoedig mogelijk definitief wordt geregeld, heeft den raad het volgende ontwerp-adres ter vaststelling aangeboden:

De provinciale raad van Oost-Java heeft de eer, het ondervolgende eerbiedig onder de aandacht van Uwe Excellentie te brengen:

Bij de invoering der belasting-unificatie met ingang van 1 Januari 1930 stelde de raad zich op het standpunt, dat in de wegenbelasting door den raad slechts mocht worden getroffen het buitengewoon vervoer over de provinciale wegen in Oost-Java, in welken geest de desbetreffende verordening dan ook werd vastgesteld.

In overeenstemming met dit principe meenden meerdere regentschappen in Oost-Java na invoering der belasting-unificatie te kunnen overgaan tot het heffen van een eigen wegenbelasting op het buitengewoon vervoer over hun regentschapswegen.

De Regeering weigerde evenwel aan een hiertoe strekkende belasting-verordening hare goedkeuring op grond van de overweging, dat bij artikel 20 der instellingsordonnantie van de provincie Oost-Java (*Staatsblad* 1928 No. 195) een — zij het ook voorloopige — belastingverdeling tusschen de provincie en regentschappen was vastgelegd, waarbij de wegenbelastingen, welke werden geheven op het buitengewoon vervoer over bij de voormalige gewesten in beheer zijnde wegen — thans deels provinciale, deels regentschapswegen — aan de provincie werden toegevoegd, terwijl het van den aanvang af in de bedoeling lag, dat in deze belasting-verdeling geen wijziging zou worden gebracht, alvorens de commissie voor de financieele verhouding tusschen het land, provincies, regentschappen, gemeenten, en andere locale ressorten van advies zou hebben gediend en de Regeering naar aanleiding daarvan zou hebben beslist.

Daaruit vloeide éénzijdig voort, dat voorshands geen bezwaar bestond tegen het heffen van wegenbelasting door de provincie op het buitengewoon vervoer zoowel over de provinciale als over de regentschapswegen, anderzijds echter, dat zulks wel het geval was t. a. v. de heffing van een dergelijke belasting door regentschappen.

Als gevolg van deze uitspraak heeft de raad van het belastingjaar 1931 af ook het buitengewoon vervoer over regentschapswegen in zijn wegenbelasting betrokken, daar het om meerdere redenen onjuist werd geacht, dit vervoer onbelast te laten.

Tijdens de beraadslagingen omtrent de hiertoe vereischte wijziging der belastingverordening werd door de raadsleden Van Werkum, Sam, Kromoadinegoro, Soemodipoetro, Boissevain, Zuyderhoff, Kartoadiredjo en Dradjad de volgende motie ingediend:

„Ondergeteekenden stellen voor, op de begroting voor 1931 een post te brengen voor uitkeeringen aan de regentschapsraden ten bedrage van het netto-provenu der wegenbelasting, geheven door de provincie over de regentschapswegen”.

Het college van gedeputeerden van den provincialen raad van Oost-Java ontried de aanneming dezer motie ernstig, waarbij het wees op de ondubbelzinnige uitspraak der Regeering, neergelegd in het schrijven van den 1sten Gouvernements-Secretaris van 24 September 1929 No. 2114/II, waaruit ten duidelijkste bleek, dat bij Haar meerdere bezwaren bestonden tegen elke regeling in den geest van eerdergenoemde motie, welke bezwaren toch ook hadden geleid tot het niet-verleenen harer goedkeuring aan de wegenbelasting-verordeningen van regentschappen.

Op grond hiervan zagen zes van de acht onderteekenaars der motie van de verdere behandeling daarvan af, in verband waarmede zij kwam te vervallen.

De raad aanvaardde overigens de door het college van gedeputeerden opgeworpen bezwaren, doch de huidige regeling der wegenbelasting mocht evenwel niet zijn algeheele bevrediging verwerven. Daarbij kwam tevens tot uiting, dat het belang der autonome ressorten zeer zou worden gediend, indien de voorgenomen regeling van de financieele verhouding tusschen het land en de autonome ressorten spoedig definitief haar beslag zou krijgen.

Het is naar aanleiding hiervan, dat de provinciale raad van Oost-Java zich onder aanbieding van een afschrift van het door het college van gedeputeerden tot den raad gericht schrijven van 19 September 1931 No. C. 3/3/14 met bijlagen en een uittreksel uit de goedgekeurde raadsnotulen tot Uwe Excellentie wendt met het eerbiedige verzoek, het daarheen te willen doen leiden, dat het verslag der meergenoemde commissie spoedig worde bekend gesteld en terzake een beslissing worde genomen, opdat ook de onderhavige gelegenheid aan de hand daarvan in een voor alle partijen bevredigenden zin haar oplossing vinde.

Normalisatie.

In „Norges Industri” van 26 September 1931 wordt medegedeeld, dat de eenheidsformaten voor papier steeds meer toepassing vinden. Zij zijn

voorgeschreven in de Noorsche Staatsdiensten en in vele groote gemeenten, terwijl een groot aantal industriele bedrijven en verzekering-maatschappijen deze formaten gebruiken.

Verder verschijnen alleen in Oslo ongeveer 100 tijdschriften op eenheidsformaat.

De Noorsche fabrieken van betere papiersoorten hebben, ten einde het gebruik van eenheidsformaten aan te moedigen, de prijzen per ton van brief- en documentpapier, schrijfmachine-, doorslag- en duplicatorpapieren op eenheidsformaat, 3% lager gesteld, dan die voor kwarto- en folioformaat. Het folioformaat is daar te lande nu praktisch verdwenen in het gebruik, zoodat de voorraden kleiner kunnen zijn, dan in het begin van de invoering der eenheidsformaten (1926). Daardoor is de genoemde prijsverlaging mogelijk geworden.

Subsidies.

Aan de gemeente Amboina is toegekend een tegemoetkoming ten bedrage van f 17.000 in de kosten van de normaliseering van de Wai Titar.

Aan de stadsgemeente Bandoeng is toegekend een tegemoetkoming ten bedrage van f 8.350 in de kosten van de afwerking van de onder handen zijnde werken der *kampong*-verbetering in plan Paledang.

Aan het regentschap Djember is toegekend een tegemoetkoming van f 23.312,55, zijnde kosten van boring en schoonspoeling van de artesische putten te Tanggoel, Mangil en Djember gedurende het jaar 1930.

Maleisch Gedeelte.

Fraude-Fraude terdjadi dalam beberapa Kaboepaten-Kaboepaten.

Didalam dan diloea pers orang² ramai sekali membitjarakan hal fraude-fraude jang telah terdjadi dalam beberapa kaboepten-kaboepten, oepamanja kaboepten Serang, Tjiandjoer, Krawang, Tasikmalaja, Tjiamis, Probolinggo, Loe-madjang, Kraksaan, Grisse d.l.l. Sebenarnja hal ini haroes dicitjarakan dan dapat penjelaan, akan tetapi itoe penjelaan diberikannja misti dengan maksoed jang loeloes, jaitoe dengan maksoed soepaja itoe keboeroekan-keboeroekan bisa linjap, djadi penjelaan itoe misti disertai timbangan-timbangan jang baik goena memperbaiki apa jang telah terdjadi itoe Dengan girang hati saja lihat dalam sebagian soerat-soerat kabar, bahwa hal penjelaan-penjelaan itoe memang disertai timbangan-timbangan jang baik, goena memperbaiki kekoesoetan itoe.

Hal membitjarakan kekoesoetan² itoe ada satoe

hal yang penting sekali, sebab kabupaten-kabupaten itoe diadakannya di tanah Djawa dan Madoera lantaran Pemerintah Agoeng menganggap, bahwa pendoeboek Boemipoetra soedah boleh dipertjaja boeat toeroet tjampoer dalam memerintah Negri, djadi adanja itoe wengkon² jang sehoekoem keloearnya dari kepertjajaan Pemerintah Agoeng pada kepandaian dan kemaoeannya bekerdja boemipoetra. Sekarang dalam wengkon² jang sehoekoem itoe ada kedjadian jang boeroek-boeroek jang mendatangkan koerang kapertjajaan orang-orang pada jang mengemoedikan itoe wengkon² jang sehoekoem. Pembatja tentoe mengatahoei, bahwa wang jang keterima oleh kabupaten² itoe dari pendoeboek², jaitoe: wang padjek, retributie d.l.l., djoega wang jang keterima dari Pemerintah Agoeng sebagai subsidie atau vaste uitkeering asalnya datang dari publik. Djadi kaloe wang jang keterima oleh kabupaten goena keperloeian oemoem ilang, lantaran ditjoeri oleh pegawai²nja itoe, boekan sadsja kabupaten jang mendapat keroegian akan tetapi djoega publik, sebab pekerdjaan² jang misti didjalankan itoe tentoe djadi terlantar dan kaloe kabupaten² lantaran kekoerangan wang bisa menaikkan padjak, djadi publik bisa kesoesahan *doea* roepa, jaitoe:

Pertama kaloe pekerdjaan² terlantar, oepamanya djalan-djalan atau djembatan² tidak bisa dibikin betoel, orang² tidak poenja djalan jang baik tentoe soesah boeat mentjari kehidoepannya dan kedoea bertambah-tambah keberatan boeat memenoehi kekoerangan itoe, djika padjak haroes dinaikkan.

Lantaran terseboet diatas tentoe orang tidak bisa menaruh kepertjajaan pada *pengoeroes* kabupaten-kabupaten itoe dan menganggap tidak ada keperloeannya pendirian kabupaten² itoe, pengabisannya meroesakkan kepertjajaan Pemerintah Agoeng pada kepandaian dan kemaoean bekerdjanja boemipoetra.

Siapakah jang menangoeng keberesannya keadaän dalam kabupaten² itoe? Pertama *Raad² Kabupaten*, sebab itoelah jang mendjadi kepala dari kabupaten², kedoea *pengoeroes sehari-hari* jaitoe *Madjelis Gecommitteerden* dan ketiga *Boepati*. Tapi bagaimana sekarang dipandangnja oleh orang²? Nomor satoe Boepatilah jang menangoeng keberesannya semoea. Senadjan azasnya pikiran itoe salah, saja mengerti, sebab dalam beberapa kabupaten² djasanja Raadnja dan Madjelis Koemetirnja tergantoeng dari kerdjanja Voorzitternja. Kaloe Boepatinja ada satoe orang jang pikirannya dalam badan jang democratie seperti Raad Kabupaten itoe koerang loeloes, tentoe bisa mendatangkan keadaan jang koerang baik. Oepama Raad atau College Gecommitteerden mengangkat pegawai kabupaten, sedang itoe badan² taoe bahwa itoe pegawai familie dari Boepati² atau isterinja, seperti telah kedjadian

di beberapa kabupaten², maka angkatan itoe bisa menimboelkan „verhoudingen” jang boeat kabupaten tidak baik. Ini hal saja poenja pendapatan misti didjaga dan dititeni oleh Raad sendiri, sebab Raad jang wadjib mendjalankan pendjagaan itoe. Kedoea Madjelis Koemetir, sebab biasanja College ini jang mengangkat pegawai² kabupaten.

Lantaran misih banjak raad-raad kabupaten dan Madjelis Koemetir jang beloem bisa mendjalankan kewadjabannya jang penting itoe, djoega mengingatkan pada keadaanja „verhoudingen” di beberapa kabupaten, baiklah oleh Pemerintah Agoeng diadakan satoe fatsal dalam R.O., jang menerangkan, bahwa mengangkat pegawai kabupaten jang ada familie pada Boepati, Patih atau lid dari Madjelis Koemetir misti ada idinnja dahoele dari College Gedeputeerden. Djika kedjadian mengangkat pegawai terseboet tidak ada idinnja College Gedeputeerden, maka College Gedeputeerden bisa memberatkan pada Boepati atau lid Madjelis Koemetir akan mengganti gadjinja itoe pegawai. Saja sengadja tidak memvoorstel soepaja orang² jang bersangkoetan familie pada lid-lid Raad djoega diminta ada idin College Gedeputeerden. Saja poenja pendapatan ini tidak perloe, tjoekoop dengan atoeran jang terseboet diatas.

Selainnja dari atoeran terseboet diatas, baiklah djoega djika diadakan satoe atoeran jang menetapkan, bahwa djika pengoeroes kabupaten akan mengangkat satoe orang jang soedah dilepas dari pekerdjaan Negri atau Provincie atau gemeente *tidak dengan hormat* atau *telah dihoekoem*, pengoeroes kabupaten dimestikan minta keterangan² pada autoriteit jang melepas itoe dengan pengantaraän College Gedeputeerden.

Tentoe bisa kedjadian jang satoe pegawai djadi familie pada Boepati atau lid Madjelis Koemetir sesoedahnja diangkat. Oepamanya satoe opzichter R. W. djadi mantoenja Patih atau Boepati atau lid Madjelis Koemetir. Ini hal soesah diatoernja, tapi saja poenja timbangan baik djika kedjadian begini, soepaja dirapportkan sadsja pada College Gedeputeerden, hanja ini College kaloe perloe bisa memberi prentah pada Inspecteur jang biasa priksa kas² Kabupaten, boeat meniteni lebih dari biasa.

Tentoe ada pembatja² jang menanja, apakah tidak tjoekoop djika dioeroes oleh circulaire dari Pemerintah Agoeng sahadsja? Saja poenja djawaban tidak lain: „Tidak tjoekoop”. Pembatja² tahoe apa artinja circulaire² dalam praktik.

Pembatja² djanganlah salah mengerti: sabenarnya ini atoeran tidak perloe diadakan, djika ampir semoeanja Raad dan Madjelis Koemetir soedah tahoe tanggoengannya sendiri. Sekarang masih banjak bestuur² Kabupaten² (Raad-Madjelis Gecommitteerden-Boepati) mengira, bahwa controle

itoe tjoekoepp djika didjalankan oleh Inspecteur atau adjunct-inspecteur dari financieel toezicht kaboepaten² sadja. Sebetolnja ini pikiran salah sekali. Itoe mengamati dari pihak ambtenaar² dari provincie tjoemah membantoe sadja pekerdjaannja bestuur kaboepaten² itoe, tapi jang haroes mendjalankan kewadajiban itoe tidak lain hanya Raad, Madjelis Gecommitteerden dan Boepati.

Adalah djoega orang² jang berpendapatan, bahwa fraude² itoe tidak begitoe banjak keddjadian djika kepandaian Boepatinja soedah lebih tinggi. Senadjan saja sediri memang moefakat dengan meninggalkan kepandaian Boepatinja, tapi saja sangkal pikiran diatas itoe. Saja poenja pendapatan ada atau tidak adanja keboeroekan itoe tidak tersangkoet dengan kepandaian Boepati. Keboeroekan² itoe senadjan Boepati mempoenjai titel Mr. atau Mr. Dr. tidak akan berubah.

Pembatja tentoe telah mengatahoi jang keboeroekan² itoe ada jang boleh didjaga dan jang tidak. Oepamanja satoe pegawai jang soedah lama bekerdja dan dipertjaja oleh pengeroes kaboepaten dapat perintah boeat menjetorkan wang dan wang itoe dari kantor kaboepaten dibawa ke kantor algemeene ontvanger. Didjalan pegawai itoe tiba-tiba ada ingetan akan bawa lari itoe wang dan teroes lari, tentoe sadja keboeroekan jang seroepe itoe tidak bisa didjaga, senadjan Boepati bekas Hoofdcommissaris atau pakai titel Mr. Dr. atau Prof.

Fraude dalam boekoe² djoega tidak akan bisa terdjaga dengan titel Mr. Tjoba pembatja tanja pada Mr. Meyroos, Burgemeester Betawi, Ir. Von Wolzogen Kühr, Burgemeester Bandoeng, Gouverneur Djawa Tengah, Voorzitter Provinciale Raad, apakah ia soeka liat boekoe² dan priksa satoe-satoe post dari begrooting jang keterima dan jang keloeat dan priksa staat-staat koeli, tentoe tidak. Kebanjakan Boepati djoega tidak priksa lantaran pekerdjaan Boepati itoe banjak dan berat dan selainnja Voorzitter Regentschapsraad ia satoe Bestuursambtenaar, tambahan personeelnja Raad Kaboepaten kwalitatief dan kwantitatief koerang. Lantaran demikian saja mengira, bahwa didalam kaboepaten² masih banjak keboeroekan² jang beloem ketahoean, sebab koerang pepriksaan. Keboeroekan jang dilakoekan oleh pegawai sekertari itoe moedah diketahoei, sebab keloearan dan penerimaan moedah diperiksa dalam boekoe² jang bersangkoetan asal sadja peperiksaan itoe dilakoekan. Akan tetapi keloearan jang dilakoekan oleh Directeur Regentschapswerken oepamanja boeat memelihara djalan?, itoe soesah boeat diperiksa apa betoel wang itoe digoenakan boeat memelihara djalan dengan sebenarnja.

Oepamanja melihat verantwoording Directeur

ada 1000 K.G. asphalt dan 500 M³ batoe dan lain² jang dibeli boeat membetoelkan djalan A, tapi melihat boektinja djalan itoe tidak berbandingan baiknja dengan ongkos jang dikeloearkan itoe, didalam hal ini Boepati tidak bisa priksa dengan kejakinan jang wang itoe tidak digoenakan dengan sebenarnja.

Sebeloem ada atoeran lain, Boepati haroes pertjaja sadja pada pekerdjaan Directeur Regentschapswerken. Hal ini pembatja bisa batja praeadvies toean Abdoerachman dari hal pakerdjaan Madjelis Gedeputeerden mengamati pekerdjaan kaboepaten² dalam mededeeling No. 80 dari koempoelan Locale Belangen. Disitoe dari katja 12 dibawah sampai tengah² katja 14 diterangkan bagaimana beratnja pekerdjaan Sekertaris dan Directeur R. W.

Satoe Directeur R. W. jang gadjihnja tjoemah f 250,— mengeloearkan wang dalam setahoen, boeat kerdja mengeroes djalan, djembatan dan lain² bisa f 100 riboe, apakah itoe pantas. Itoe Directeur jang moerah tidak ada jang mengamati. Di Gemeente atau Provincie dan Negeri satoe opzichter diamat-amati oleh architect dan architect oleh ingenieur dan ingenieur oleh hoofddistrict, tentoe sadja controle boleh intensief. Senadjan begitoe masih soeka sadja ada keddjadian fraude.

Apa lagi djika lid College Gecommitteerden tidak ada jang paham perkara techniek, maka Directeur R. W. itoe tambah mempoenjai pengrasaan koeasa dan koeat sendiri dalam pekerdjaan.

Ini kekoesoetan terdjadi sebagian lantaran Pemerintah Agoeng tidak bisa mengatoer hal personeel jang sepantesnja, apa lagi sekarang. Saja poenja pendapatan *sebagian* keboeroekan-keboeroekan bisa didjaga djika kaboepaten² bisa djadi satoe, sebagai jang dioeraikan oleh toean Abdoerachman terseboet dalam ia poenja praeadvies termaksoed diatas.

INSIDER.

Sekali lagi tentang menggoenakan pasal 420 K.

Dupliek toean Slamet dimoeat dalam madjallah, tanggal 1 December 1931 No. 27, memberi keterangan jang djelas tentang alesan-alesan jang mendjadi dasar pemandangannja beliau tentang soal ini.

Pendirianja toean itoe terhadap ini fatsal, sekoetika djoega kami pernah akoei sebagai aanmemeljik sekali (boleh ditrima).

Kendatipoen begitoe, njesel sekali kami beloem bisa mengakoei bahwa dalam kesoelitan jang mendjadi popok polemiek ini, telah didapatkan poetoesan jang memoewaskan hati.

Apa sebab?

Oentoek mendapat perdjawaban atas soäl menggoenakan art. 42 O. K. itoe, beliau telah menjelidiki jurisprudentie Gemeentewet, boeat mengatahoei maksoednja pasal 59 S. G. O. jang boenjinja sama dengan pasal 42 O. K.

Memang atoeran mentjahari katerangan tentang maksoednja sesoeatoe wetsartikel dengan djalan demikian telah mendjadi sesoeatoe kebiasaan, akan tetapi kebiasaan ini tidak selamanja dan tidak oleh seomoemnja dianggap sebagai sesoeatoe middel (akal) jang sjah.

Memberikan pengartian dan menggoenakan sesoeatoe pasal dengan djalan demekian, ja'lah „naar analogie”, tida mempoenjai positif rechtsgrond dan menoeroet pendapatan kami, sepandjang tida ada ketetapan (uitspraak) dari jang memboeat wet, bahwa dalam sesoeatoe hal haroes memakai analogie, tiadakah akal (middel) itoe akan mempoenjai dasar jang wettig.

Kami jang boekan achli dalam hal wet, tiadakah sanggoep memberi katerangan atau pemandangan jang lebih dalam atas itoe perkara, hanja dibawah ini akan di berikan sesoeatoe tjontoh, jang menjatakan bahwa memakai djalan analogie jang menoeroet sesoeatoe fihak dianggap perloe atau baik, oleh lain fihak disangkal dengan sekeras-kerasnja.

Terdahoeloe kami memperingatkan, soepaja djangan mendjadi kekatjauwan (vertroebeling) dalam polemiek ini, bahwa dalam kedjadian pilihan jang doeloe dioeraikan itoe, ternjata halnja raad dengan poetoesan sendiri telah mengikat sendiri oentoek mengadakan pilihan jang beperkt pada 2 orang lid jang ditetepkan oleh raad sendiri.

In feite effectnja larangan ini tida ada bedanja dengan apa jang dimaksoed oleh pasal 42 S.G.O., hanja jang beda jang mengadakan batas, ja'ni dalam hal jang kesatoe raad sendiri, dalam hal 42 S.G.O., wetgever.

Poen kami handak menanja. „Apa maksoednja Wetgever itoe, hanja mengadakan larangan terhadap soeatoe hal sadja dan tiadakah Wetgever memperdoelikan hal lain, biarpoen terboekti bahwa djikalau tiada didjalankan larangan itoe, ada kans pada onzuivere stemming?

Kami memperingatkan, bahwa perloelah dike-moekakan, halnja kedjadian pilihan jang dibilitjarkan oleh kami itoe, ada speciaal geval.

Sekarang, oentoek beresnja pemitjaraan, kami hendak menjelidiki pemandangan toean Slamet itoe, dengan dioepamakan bahwa pendapatannja itoe benar.

Dari karena beliau berpendapatan, bahwa perkataan voordracht itoe hanja mengenai voordracht jang bersandar pada ordonnantie, baiklah ditjari dalam O.K. apa ada satoe pasal jang menetepkan

angkatan setjara jang dimaksoed oleh 42 S.G.O. itoe? Maka kedapatlah bahwa ketetapan setjara itoe dalam O.K. tida ada. Djadi terhadap O.K. sendiri larangan itoe tida berarti.

Baik kami sekarang anggap bahwa perkataan voordacht itoe haroes diberi pengartian voordracht jang bersandar pada verordening atau besluit raad. Kalau memang begitoe pendirian kami tentang soäl jang mendjadi pokok polemiek ini bertambah koeat. Verordening raad atau besluit raad tidak lain hanja boeahnja poetoesan raad. Jang ditetepkan oleh raad tentang pilihan itoe, djoega berarti poetoesan, jang kendatipoen diambil incidenteel dan terhadap speciaal geval, bindende krachtnja sama dengan verordening atau besluit raad, sepandjang mengatoer sesoeatoe kelakoean jang haroes didjalankan oleh raad.

Djadi djikalau betoel menggoenakan pasal 42 O.K. itoe haroes menoeroet aanlogie, sebagaimana diterangkan oleh toean Slamet, bertambah tambah koerang alesannja boeat mendjatohkan larangan menggoenakan pasal 42 O.K. itoe dalam kedjadian pilihan jang diterangkan doeloe oleh kami itoe.

Betoelah verordening atau besluit raad mempoenjai erti jang lebih verstrekkend kalau dibandingkan dengan poetoesan raad tadi, tapi sebagaimana kami tadi telah bilang, tentang bindende krachtnja terhadap raad sendiri ta'ada bedannja.

Sekarang kami akan memberikan tjontoh, oentoek menjatakan bahwa mendjalankan analogie itoe, tidak slamanja diakoei sjah oleh oemoem.

Dalam pasal 13 Regentschapsordonnantie termoeat doea roepa larangan,ja'lah :

- a. ajat kesatoe menetepkan bahwa tiap-tiap pertelaän candidaat boeat satoe kiesdistrict, tidak boleh memoeat lebih candidaat dari doea kali banjaknja lid jang haroes dipilih boeat itoe kiesdistrict.
- b. ajat kedoea mentoekan bahwa tiap-tiap pertelaän candidaat haroes ditanda tangani oleh sekoerangnja tiga pemilih.

Njatalah dari larangan larangan terseboet, bahwa maksoednja wetgever hendak mendjaga agar soepaja oleh pemilih djangan dimasoekan candidaat sebanjak kemaoeannja sendiri sadja.

Akan tetapi maksoed Wetgever itoe tidak akan tertjapai, kalau djoega tidak diberi batas tentang banjaknja opgave jang boleh ditanda tangani oleh seorang (een en dezelfde) kiezer. Ketetapan sematjam itoe dalam Regentschapsordonnantie tidak terdapat, akan tetapi ada termoeat dalam Java-Provincie-Kiesordonnantie, pasal 5 ajat 2.

Agar soepaja pemilihan lid-lid regentschapsraad ta' mendjadi soekar disebabkan oleh terbanjaknja candidaat, maka oleh Gedeputeerden dipoetoekan bahwa dalam pemilihan itoe, baik diadakan larangan sebagaimana — dus naar analogie — di-

maksoed oleh pasal 5 ayat 2 Java-Provincie-Kiesordonnantie itoe.

Poatoesan Gedeputeerden ini ditjela sekali oleh seorang achli decentralisatie dan djoega oleh seorang jurist jang telah lama bekerdja dilapang decentralisatie, karena „onwettig”, sebab tidaklah dapat dinjatakan, entah dari toelichting pada ordonnantie itoe, entah dari uitspraak Wetgever dengan djalan lain bahwa larangan termoeat ayat 2 dari pasal 5 itoe haroes digoe-nakan dalam candidaatstelling lid-lid regent-schapsraad.

Dari tjontoh diatas njatalah halnja menggoe-nakan analogie itoe beloem diakoei sjah oleh oemoem.

Achirroel kalam, agar soepaja lebih terang, pemandangan kami diatas, dibawah ini, diring-kaskan :

1. Melakoekan analogie, sepanjang tidak ber-dasar pada titahnja Wetgever sendiri, beloem tentoe diakoei sjah oleh oemoem.

2. Djikalau, sebagaimana toean Slamet bilang, pada perkataan voordracht itoe haroes diberi pengartian voordracht jang bersandar pada ver-ordening raad, kelakoean raad dalam pilihan itoe ta'boleh ditjela, sebab woedjoednja poetoe-san raad itoe, tidak ada bedanja dengan poetoe-san jang ditetapkan dengan verordening raad, bindende krachtnja satoe sama lain oentoek raad dalam mendjalankan pilihan sama. Djikalau oepa-manja dalam satoe raadsverordening ditetepkan bahwa pilihan haroes beperkt pada 2 orang jang divoordracht oleh College gecommitteerden, dan raad memilih orang lain, tentoe pilihan tidak sjah. Begitoe poela dalam pilihan jang dibitjara-kan kami itoe, tidak akan sjah, djikalau dipilih orang lain, sebab menoeroet poatoesan raad sen-diri pilihan haroes beperkt pada 2 orang itoe.

Apa jang termoeat dipertimbangkan, oleh Wet-gever tjaranja beperking (wijze van beperking) atau „perdjagaan” pada onzuivere stemming, ma-kanja mengadakan larangan 42 O. K. itoe ?

3. Poen menggoenakan analogie itoe, sepanjang tidak diperintahkan oleh Wetgever sendiri, tidak boleh „diwadjabkan” sebagaimana telah ke-djadian, hanja hoogstens boleh „aanbevolen” (dipertimbangkan).

Kami mengharap sadja toean Slamet soedi memberi katerangan jang lebih memoewaskan hati. Maksoednja kami brani bertoeakaran fikiran dengan beliau ta'lain hanja setjara paribasan Soenda bilang :

„Menggojang-gojang pohon oentoek (sambil) memoengoet boeahnja”.

Anggaran Dewan Kaboepaten Koetoadjo.

Dari keterangan-keterangan atas anggaran De-wan Kaboepaten taoen 1932 dapatlah kami koetip dibawah ini.

Rentjana anggaran terseboet adalah koerang lebih sama dengan rentjana anggaran taoen 1931. Anggaran keloearan dapat robahan sedikit ialah diadakan afdeeling baroe „Vroegere diensten” sedangkan afdeeling XII (1931) „Pesanggrahan” dilinjakkan.

Adapoen tentangan anggaran penerimaän maka paragraaf „Vroegere diensten” dilinjakkan lantaran tertimbang tidak bergoena.

Sebagaimana telah diterangkan dalam memorie van toelichting dari rentjana taoen 1931 maka dalam taoen 1930 ditrimanja wang sedjoemblah $f 14.000,- + f 29.055,- = f 43.055,-$ koerang dari taksiran. Inilah sebetoelnja menjebakkan. Kaboepaten akan mendapatkan nadeelig saldo (tekoran) jang besarnja koerang lebih 25 % dari djoemblahnja anggaran, akan tetapi dengan me-noeroenkan keloearan-keloearan maka tekoran (kekoerangan) tadi bisa didjadikan serendah-rendahnja. Begrootingsrekening 1930 akan me-noendjoekkan nadeelig saldo $f 5.725,97^5$. Atas permohonan Madjelis Koemetir maka Pemerintah memberi soembangan $f 6.000,-$ ialah oentoek menoetoepi tekoran berhoehoengan dengan te-latnja mengadakan padjeg kendaraan. Oleh karena itoe maka, meskipun sangat laat, regentschap tidak oesah memakai wang-wang dari taoen 1931 oentoek tekoran terseboet diatas.

Wang-wang Kaboepaten dalam taoen 1930 poen adalah tidak baik terbanding dengan taoen 1930. Padahal keloearan biasa senantiasa bertambah-tambah, maka penerimaän haroeslah di koerangi, diantara lain-lain misti dilinjakkan onderdeel 20 (1930) „Aandeel in de overschotten van de laatste rekeningen van de opgeheven locale ressorten”, atas post mana ditrimanja $f 5814$. Lagi poela bebe-rapa post dari taoen 1931 jang penting, ditaksirnja $f 16000$ koerang dari taoen 1930, sehingga pe-nerimaän-penerimaän dari taoen 1931 haroes di taksir koerang lebih $f 21000$ koerang dari taoen 1930.

Di sampingnja itoe, maka keloearan-keloearan tidak bisa dikoerangi dengan sepadannja. Oleh karena tidaklah ada lain djalan poela, sedangkan anggaran haroeslah dibikin setimbang (kloppend), maka keloearan-keloearan dikoerangi sampai ang-garan bisa setimbang. Tetapi soepaja pembajaran-pembayaran tetap tidak mendapatkan gang-goean, maka hanjalah teroetama post-post jang besar dan penting sadja dikoerangi, ialah post-post pemeliharaän dan memperbaiki djalan-djalan d.l.l. Oleh karena pemeliharaän tadi adalah soeatoe koeadjiban dari Kaboepaten jang pertama sekali, maka haroeslah diselidiki dahoeloe keloe-

ar.	an-keloearan manakah jang telah dikoerangi
liv	rat dari mistinja.
l	Post-post jang boeat taoen 1931 telah dikoe-
ran	gi ialah:
pas	al 21, pemeliharaän djalan ² dsb.
d	engan f 2.234,—
pas:	al 25, perbaikan penting dan
m	membaharoei djalan ² dsb. . . „ 10.500,—
pasa	l 26, id. id. djembatan ² , po-
loi	ngan ² „ 6.600,—
pasal	27, id. id. got ² „ 1.200,—
pasal	48, pemeliharaän los ² pasar dsb. „ 3.050,—
	Djoemblah . . . f 23.584,—

Oleh karena itoe maka pasal 25.26 dan 27 ditaksir „peringetan”.

Kabupaten merasa girang, apabila djoemblah sa ditoeeroenkan sampai separonja. Tetapi keloearan-keloearan haroes ditoeeroenkan dengan wang f 23.584,— keloearan-keloearan tadi haroes dikoerangkan poela, disebabkan peneri- ja-beja pasar dan beja-beja pemriksaan an daging toeroen beroeroetan f 7.000,— 1.04,— lantaran penoeeroenan soembangan Mendjadi dalam taoen 1931 Kabupaten trima wang f 11.792,— dan f 7.000,— dan f 1.104,— koerang dari mestinja. ena itoe, maka pastilah pekerdjaän² dalam taoen 1932 akan terliat koe- nja, sehingga perbaikan² jang berat erdjakan. Lagi poela hal-hal tadi n Kabupaten tidak mempoenjai wang n kaperloeian jang perloe. Mitsalnja got-got di iboe kota dan perbaikan embatan-djembatan.

Sebagaimana telah diketahoei maka soembangan boeat taoen 1932 akan dikoerangi akan tetapi berhoeboengan dengan dengan toean-toean F. Strik c. s. tadi akan ditetapkan f 10.000,— n dengan penoeeroenan soembangan dahoeloe soedah diadakan peroba- pada rentjana anggaran, bero- an mana memberi penghaimatan emblahnja.

terseboet dilakoekan atas beslit- oentoek kaperloeian itoe maka ir dan Boepati telah memadjoekan pada Raad. Diantara lain-lain ng kehaimatan jang lebih loeas keloearan bagai pegawai dan loek.

oel-oesoel tadi tidak ditrima, jana anggaran post-post jang dimoeatkan poela pada anggaran. oepi keloearan-keloearan tadi earan jang tidak tentoe” bisa wang jang djoemblahnja sama.

Seperti telah dioeraikan diatas maka haroes diselidikinja pekerdjaän-pekerdjaän penting ma- nakah jang haroes dikerdjakan dalam taoen 1932.

Hanjalah boeat bagian jang ketjil dari paker- djaän² itoe bisa disediakan oewang. Mitsalnja boeat patsal 26, perbaikan-perbaikan dan mem- baharoei djalan-djalan d. s b disediakan wang f 2.000,—. Boeat pasal 27, perbaikan-perbaikan penting dan membaharoei djembatan-djembatan serta polongan-polongan f 1.500,—, boeat pasal 28 pemeliharaän los-los pasar serta keras-karasnja dsb. f 2.800,— (dalam taoen 1931 f 2.400,—).

Sebaliknja adalah doea post jang mendapatkan roeg, ialah pasal 22 pemeliharaän djalan-djalan dan lain-lain pekerdjaän dengan f 3.420,—, se- dang pasal 49, ialah mendirikan dan membaha- roei pasar-pasar dan los-los pasar misih ditaksir „per ngetan”. Lain dari itoe post keloearan jang tidak tentoe boeat taoen 1932 misti ditaksir 30% dari keloearan-keloearan lain (dahoeloe 60%) se- hingga post ini adalah f 4.071,— dibawahnja taksiran taoen 31.

Kendatipoen hal-hal jang terseboet diatas me- maksa pada Madjelis Koemetir oentoek bekerdja dengan hati-hati dalam oeroesan wang, tetapi tertampaklah hal-hal lain jang kelak diharapkan akan memberi perbaikan. Hal-hal ini ialah

1. Ketetapan verordening tentang poengoetan opcenten atas padjeg penghasilan, padjeg roemah tangga, padjeg verponding akan memberi kenaikan penerimaän koerang lebih f 3.050,—.

2. Ketetapan padjeg keramaian baroe akan naekkan penerimaän dalam taoen 1932.

3. Pekerdjaän commissie pasar telah selesai, oleh karena rapport dari commissie itoe soedah ketrima. Djika oesoel-oesoel jang dimadjoekannja ditrima dan didjalankan maka penerimaän Ka- boepaten akan tambah dan keloearan toeroen. Berhoeboengan dengan hal ini, maka diperingat- kan, bahwa sekarang misih ditimbangan akan menoeroenkan (menambahi? Red.) subsidie-sub- sidie kepada desa-desa dan kepada pemerintah desa lantaran kelinjapan penerimaän, djika pasar- pasar di opper.

Menoeroet rentjana maka anggaran keloearan ditaksir f 128.333 (boeat taoen 1931 f 144.996), diantara mana disediakan oentoek afdeeling I, Nadeelig saldo menoeroet begrootingsrekening 1931 „Peringatan”; afdeeling II. Pemerintah Kabupaten f 7291.30 (boeat taoen 1931 f 8128); afdeeling III Oongkos-ongkos oemoem boeat dienst tecniek f 11.758; (boeat taoen 1931 f 170.31) afdeeling IV, pekerdjaän-pekerdjaän oemoem se- kedar tidak termasoek dalam afdeeling-afdeeling lain f 46.369,50 (boeat taoen 1931 f 42.489,50); afdeeling V, pembersihan f 2973,30; afdeeling VII, penerangan f 4284; afdeeling VIII, penjabrangan f 1166; afdeeling IX, pekoebroer-ekoebroer

oemoem f 215; afdeeling XI, peroesahaan pasar f 33.855, (taoen 1931 f 36.524); afdeeling XII, pemotongan f 3 574,40 (taoen 1931 f 3952,50); afdeeling XV, subsidie-subsidie f 25; afdeeling pindjaman-pindjaman f 16.635; (boenga f 9835, tjitjilan f 6800); afdeeling XVIII, keloearan jang tidak terkira f 4136.

Anggaran penerimaan tertoeftoep dengan djoemblah f 128.333 (boeat taoen 1931 f 144.996), diantara lain-lain onderdeel 1, soembangan Negri tetap dapat ditaksir f 42051 atau f 11150 koerang dari taoen 1931; onderdeel 2, soembangan Negri oentoek keperloeant penjabrangan f 1717; onderdeel 3, padjeg keramaian oemoem f 1500; onderdeel 4, padjeg andjing f 260; onderdeel 5, padjeg kendaraan f 8500 (1931 f 8000); onderdeel 6, padjeg petasan f 10.260; onderdeel 7, padjeg pendjoealan minoeman keras f 735 atau f 135 koerang dari taoen 1931; onderdeel 9, beja mengamat-amati atas pembikinan roemah f 600; onderdeel 10, sewa² tanah lapang d.l.l. f 1200 (taoen 1931 f 1640), onderdeel 11, pemeriksaant chewan dan memakai tempat potongan f 5300 atau f 700 koerang dari taksiran taoen 1931; onderdeel 12, pengasilan pasar-pasar f 64 000 (taoen 1931 f 70.000);

Ontvangen Boekwerken.

Wij ontvingen het „Rapport inzake de administratie der stadsgemeente Semarang” uitgebracht door het Kantoor H J. Vooren naar aanleiding van een gehouden onderzoek ter beoordeeling van de financieele administratie der gemeente (met uitzondering der Waterleiding):

- ten aanzien van het beantwoorden dier administratie aan de desbetreffende voorschriften;
- op haar doelmatigheid uit een oogpunt van controle en efficiency;
- op de deugdelijkheid en volledigheid van de financieele verslaggeving aan den raad (toetsen van omslagen, rentebedragen, waarmede de bedrijven worden belast e.d.)

voorzien van de beschouwingen, welke de Hoofdinspecteur van Gemeente-Financien, de heer F. W. M. Kerchman, over bedoeld rapport heeft gegeven.

Zoowel uit het rapport als uit de beschouwingen van den heer K. is wederom vast komen te staan, dat de op de financieele administratie der gebiedsdeelen betrekking hebbende voorschriften dringend wijziging behoeven.

Een en ander is aanleiding, dat het gemeentebestuur van Semarang overweegt het rapport o. m. ter kennis van de Regeering te brengen, waarbij in het bijzonder de aandacht zal worden gevestigd op de wenschelijkheid de comptabele

voorschriften op enkele punten te verduideliken en te wijzigen.

We bevelen het rapport, dat vele waarde gegevens bevat ook voor andere autonomsorten, dan ook in de bijzondere aandacht van onze lezers aan.

Het Gemeentebestuur van Semarang zal twijfeld voor zoover de voorraad strekt, wel zijn op verzoek het rapport in afschrift toe te

Personalia.

Verkozen:

tot leden van den stadsgemeenteraad v. L. S. P. Beer, W. Hiense, Mas Sardjono. tot leden van den gemeenteraad van K. G. van Albarda en Nadjamoeidin daen tot lid van den stadsgemeenteraad van L. A. Kouwenhoven.

Officieele Mededeelingen.

Verlaging contributie en abonnem

De pogingen om het aantal leden niging voor Locale Belangen en ook van het orgaan der Vereeniging uit hebben de laatste jaren, in hoofvolge van de ongunstige tijdsom weinig succes gehad. Integendeel, leden hebben, genoodzaakt tot b hunne uitgaven, voor het lidmar abonné bedankt.

Het Bestuur is van meening, leden en abonne's niet in verhoet het groote aantal van hen, die roring der bestuurshervorming al wel op andere wijze bij den geobestuursvorm zijn betrokken en wacht mag worden, dat hun be de Decentralisatie zich niet bepzen van hun ressort.

Door wijziging van het form laging van verschillende aan Locale Belangen verbonden ' staat.

den abonnements

van genoemd orgaan terug

zes gulden per

halfjaarlijks te voldoen, wa

25 cent per afl

Dit tarief kan voor niemai om zich op het orgaan te a

ken

volle
res-
van

onge-
bereid
zenden.

n Kediri,
Makasser
Malewa.
Cheribon,

igen.

entsprijs,

der Veree-
het lezerstal
te breiden,
zaak ten ge-
standigheden,
verschillende
ezuiniging op
tschap of als

dat het aantal
uding staat tot
a de doorvoer-
s raadslid dan
lecentraliseerden
a waarvan ver-
langstelling voor
erkt tot de gren-

laat en door ver-
het drukken van
kosten zijn wij in

prijs

te brengen tot

jaar

at neerkomt op.

evering

id een bezwaar zijn
bonneeren.

In verband met deze verlaging van den abonnementsprijs zijn wij voornemens aan de begin Mei a. s. te houden algemeene ledenvergadering voor te stellen ook.

de contributie

voor het lidmaatschap, welke thans f 15,— per jaar bedraagt, terug te brengen tot

f 10,— per jaar

(halfjaarlijks te voldoen) gerekend vanaf 1 Januari jl. In deze contributie van f 10,— per jaar is een gratis abonnement begrepen op alle door de vereeniging uit te geven periodieken.

Examen Architect Locale Werken.

In de maand April 1932 zal bovenbedoeld examen worden afgenomen. Bijzonderheden daaromtrent zijn vermeld in de in dit nummer opgenomen advertentie.

Het Bestuur heeft het honorarium der artikelen in het orgaan vastgesteld op: f 10,— voor de eerste bladzijde druks, f 8,— voor de volgen-

de bladzijde druks, f 6,— voor de daarop volgende bladzijde druks en voor elke bladzijde druks meer f 5,—. Gedeelten eener bladzijde zullen naar evenredigheid worden gehonoreerd.

Voor correspondenties, waarbij van raadspublicaties gebruik gemaakt wordt, stelt het Bestuur het honorarium vast.

Copy voor elk nummer van dit tijdschrift, dat op den 1sten der maand verschijnt, wordt ingewacht uiterlijk op den 20en der voorafgaande maand, copy voor het nummer van den 16en uiterlijk op den 5en der maand.

Het Bestuur der Vereeniging voor Locale Belangen is samengesteld als volgt: G. de Raad, Voorzitter, H. J. Drost, Secretaris, F. W. M. Kerchman, Penningmeester, allen te Semarang; H. J. Bussemaker te Soerabaja, Mr. A. Meyroos te Batavia, R. Slamet te Semarang, M. Soetardjo te Batavia(c), Mr. J. M. Wesselink te Medan, R. A. A. Wiranata Koesoema en Ir. J. E. A. von Wolzogen Kühr, beiden te Bandoeng.

